

vane. Men hvorfor er det en daarlig Sædvane? Det kan kun være, fordi det bringer Uregelmæssighed ind i den sædvanlige Forhandling mellem Thingene og det sædvanlige Grundlag for Vedtagelsen af de fremsatte Lovforslag. Paa dette Lovforslag binder man de øvrige paa en saadan Maade, at hvis den heromhandlede Person ikke faaer Indfødsret, saa faaes den af ingen af de Andre, der ere anførte deri. Det er den største Ubillighed, at 35 eller 37 ikke faae Indfødsret, fordi denne ene ikke kan faae det, og det skjøndt de ikke have det Mindste med hinanden at gjøre. Der er ikke Tale om at ville negte dette Thing Ret til at stille Endringsforslag til Lovforslaget, saaledes som det foreligger; men det kan paavises, at ved et Lovforslag som dette her medfører det aldeles urmelige Følger. Det er uimodsigeligt, at 35 eller 37 ikke ville faae Indfødsret, fordi den ene ikke kan faae det. Jeg beklager det høist sandsynlige Udfald af denne Kamp om Ting, som ikke ere meget magtpaaliggende, og at denne Sag skal overføres paa næste Samling. Dette foranlediger et efter min Mening uforholdsmæssigt Spild af Tid og Kræfter, hvad jeg beklager, fordi man har søgt at sætte sin Villie igjennem ved at paalægge det andet Thing — enten den ærede Ordfører nu vil erkjende dette eller ikke — en Tvang og paalægge Regjeringen en Tvang, som ikke bør finde Sted. Det er beklageligt at maatte negte 35 eller 37 Mennesker, som havde berettiget Adkomst dertil, at faae Indfødsret, fordi man ikke vil søie Udvalget og maaste Thinget i at optage paa Indfødsretslovsforslaget en Person, som ikke anses for berettiget til at opnaa Indfødsret.

Ordføreren (Bajer): Jeg deler den høitærede Ministers Beklagelse, men jeg kan ikke tro, at Grunden til det, der beklages, stammer fra Folkethinget eller dets Udvalg. Dersom den høitærede Minister havde forholdt sig ved denne Sag som ved andre Indfødsretssager og brugt den samme Grundsetning, saa føler jeg mig overbevist om, at al den Uleilighed og al den Tidsspilde kunde have været sparet. Jeg glæder mig over, at det ikke har været den høitærede Minister muligt at paavise af Folkethings-tidenden den Uttring, jeg skulde have brugt om at lægge Tryk paa det andet Thing; thi jeg sagde kun, at man ikke vilde tage denne Person ud og sætte ham paa et særligt Lovforslag, thi det vilde være det Samme som at lade ham falde strax, der er ikke Tale om at udøve noget Tryk paa det andet Thing. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet

om, hvorvidt det havde været heldigt for Anjøgeren personlig, om han havde stillet sig paa en anden Maade. I det Hele taget bekymre Andragernes Personer os ikke videre, naar vi kun anse dem for egnede til at faae Indfødsret. Det er kun en Retfærdighedshandling, her vises, og saa længe Anjøgningen ligger hos os, ere vi nødte til at anvende Retfærdighedens Grundsatning paa ham som paa enhver Anden. Al Ulempe kunde være undgaaet, naar Ministeren paa et tidligere Trin havde stillet sig anderledes. Hvorledes Sagen har udviklet sig, er saa udførlig fremstillet i Erklæringen, at jeg ikke nu skal komme nærmere ind paa at gjendrive de forskjellige Paastande, den høitærede Minister før har fremsat og nu atter er kommen med. Hvorvidt den Uttring, jeg brugte om Byraadets Formand her, er forsvarelig eller ikke, overlader jeg til dem at bedømme, hvem Dommen tilkommer. Synes man, at den er for streng, og vil man i den Anledning maaste rejse en Anklage mod mig, haaber jeg, at det høie Thing vil udlevere mig. Der foreligger efter min Mening Tilstrækkeligt i Sagens Akter, som vil godtgjøre, at vedkommende Embedsmand virkelig i den Henseende ikke har gjort, hvad han skulde. Der have vi den egentlige Grund, og det er det Sørgelige, at han ikke alene har faaet den høitærede Minister til at gaa med sig, men at den høitærede Minister har faaet Lands-thinget til at gaa med sig, og derfor kunne vi ingen Begne komme i denne Sag. Det, det derfor dreier sig om ved Afstemningen over Endringsforslaget, er net ikke, om den Person eller nogen anden Person overhovedet er værdig til Indfødsret eller ikke, det, der skal stemmes om, er, om vi nu strax i denne Samling skulle indføre nye Grundsetninger, en ny Bedømmelse; thi det er ikke rigtigt, naar man mener, at Personerne staa saadan uafhængig af hinanden. Der er af en æret Taler i det andet Thing brugt det Billede, at det forholder sig her anderledes end med Posterne paa Finantsloven, idet nogle Poster paa Finantsloven staa ganske selvstændig, men andre ligesom tage hinanden under Armene, medens ved en Indfødsretslov ingen af de der opførte Personer tager den anden

Rettelse.

Sp. 3699, R. 21 f. n.: „mod“, læs: „med“.